

Arrest

nr. 285 017 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 juli 2020. Op 7 augustus 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 augustus 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [S. Z.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Wadigram, gelegen in het district Dara-I-pech van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan bent u twee jaar naar school geweest. Na uw schooltijd bent u een tiental jaar, tot uw vertrek uit Afghanistan, naar de madrassa geweest. Verder sprokkelde u dagelijks hout, voor eigen gebruik en deels om te verkopen, en zocht u naar planten, die konden dienen als diervoeder. U bracht uw vader ook eten wanneer hij bezig was op de landbouwgronden. U bent gehuwd, uw echtgenote en uw zoontje bevinden zich bij uw ouders in uw dorp in Afghanistan.

Op een dag, rond 10u 's morgens, ging u met uw zus hooi halen op jullie landbouwgronden om uw vader te helpen. U deed het deurtje open van het hokje waar het hooi gestapeld lag en zag dat er jerrycans, wapens en munitie in verstopt zaten. Toen u dit zag was u in paniek en vertrok u met uw zus onmiddellijk richting huis. Thuis vroeg uw moeder wat er aan de hand was omdat ze zag dat u in paniek was. U vertelde enkel aan uw moeder wat u gezien had. U zat thuis en rond 12u 's middags kwamen overheidstroepen ter plaatse, ze parkeerden hun wagens langs de weg en gingen te voet naar jullie landbouwgronden waar ze de wapens, munitie en jerrycans in beslag namen. Iemand had verklikt dat daar wapens lagen. Diezelfde avond ging uw vader naar de moskee om te bidden en na het gebed werd hij er aangesproken door een talibanleider genaamd [A. G.]. Hij zei tegen uw vader dat er wapens en munitie in beslag waren genomen die verstopt waren op jullie landbouwgronden. Hij zei tegen uw vader dat u het hokje opengedaan had en het dus zeker verklikt had aan de overheid. Uw vader en u werden gevraagd om zich de volgende ochtend te melden bij hen om het verder te bespreken. Uw vader zei oké, kwam naar huis en vertelde tegen u wat er gezegd was in de moskee. Toen u dit hoorde was u in paniek en u had schrik. U zei tegen uw vader dat de taliban u zouden doden als u ging. Hierna bent u samen met uw vader naar zijn broer, uw oom langs vaderszijde, geweest. Daar vertelde uw vader het verhaal en uw oom zei tegen u dat u de ochtend erop, nog voor het gebed, uit uw dorp moest vertrekken. De volgende morgen vertrok u dan met uw oom naar Ningalam bazaar waar de smokkelaar u ophaalde. Nadien, toen de taliban zagen dat jullie niet langs waren gekomen, vertelden ze tegen uw vader dat ze u zelf gingen zoeken en u onmiddellijk zouden vermoorden als ze u zouden vinden.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

U verliet Afghanistan rond 10/09/1397 (3 december 2018) waarna u naar België reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België rond 15 juli 2020 en diende uw verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 7 augustus 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer tijdens het persoonlijk onderhoud: Uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw vader zijn taskara en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een verrader en als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielerelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het Commissariaat-generaal wil u er in de eerste plaats op wijzen dat uw verklaringen over het gedrag van de taliban weinig aannemelijk zijn. Zo gaf u te verstaan dat de taliban wapens verstopt hadden in een hooihokje dat eigendom was van uw familie. Dat hokje stond namelijk op jullie velden en het was jullie hooi dat er in lag (CGVS, p. 16). Dat de taliban, volgens uw verklaringen, zonder jullie medeweten wapens, munitie en jerrycans verbergen in dat hokje is, zacht uitgedrukt, eerder dom van hen en daardoor ook ongeloofwaardig. Dit zijn namelijk kostbare spullen die men niet zomaar ergens legt want een argeloze persoon, die er helemaal niks mee te maken heeft, kon ze zo makkelijk vinden, hetgeen niet de bedoeling van de taliban kan zijn. Men zou deze wapens immers kunnen overdragen aan de overheid indien men niet weet aan wie ze toebehoren. De taliban, zijnde een goed georganiseerde groepering, dient geweten te hebben dat er geregeld hooi uit dat hokje werd gehaald en dat deze wapens snel gevonden gingen worden. Hierdoor is het niet geloofwaardig dat de taliban werkelijk dat hokje als verstopplek zouden

gebruiken zonder goedkeuring van de eigenaar, zijnde uw vader. U verklaarde trouwens zelf dat er veel mensen in uw dorp de taliban steunden (CGVS, p. 20). Bijgevolg raakt het kant noch wal dat de taliban besloot om de wapens in een hokje van een familie die hen net niet steunt, te plaatsen. Er kan immers verwacht worden dat er andere/betere mogelijkheden waren om wapens te verstoppert dicht bij de stroom. Dat de taliban überhaupt wapens dienden te verstoppert op de wijze die u beschrijft kan bijgevolg niet overtuigen. Deze vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder werd vastgesteld dat u zeer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebt toen u bepaalde zaken situeerde in de tijd, hetgeen eveneens nefast is voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u uw familie voor het laatst gezien te hebben op het moment dat u vertrok vanuit uw dorp. Dit was ongeveer in de maand Asad (= 23 juli – 23 augustus) in de periode van 'tarwe' (CGVS, p. 13). Iets later in uw interview, na het vluchtrelaas, verklaarde u echter dat de problemen begonnen na de oogstperiode van tarwe, dus na de maand Asad, begonnen (CGVS, p. 16). Twee dagen na uw vertrek was u al uit Afghanistan, zei u (CGVS, p. 18-19). An sich zou deze kleine inconsistentie nog te begrijpen zijn. Doch, later tijdens het interview gaat u de mist in wat de periode betreft waarin de feiten zich afgespeeld zouden hebben. Zo verklaarde u vreemd genoeg tevens vertrokken te zijn uit Afghanistan in het jaar 1397, ongeveer 10/09/1397 (= 1 december 2018). U legt met andere woorden weinig coherente verklaringen af over de periode waarin de feiten zich zouden hebben voorgedaan en uw vertrek uit Afghanistan. Het is nauwelijks ernstig te nemen dat uw problemen zich volgens de ene versie in de zomer afspeelden en volgens de andere versie in de winter. Dat u zich hierin zou vergissen indien de feiten zich werkelijk zouden hebben afgespeeld kan niet gevolgd worden, te meer dat u uit een landbouwersgezin komt en aldus vertrouwd zou moeten zijn met de seizoenen en de seizoenswisseling. U deed er vervolgens een negental maanden over om hier in België te geraken (CGVS, p. 22). U arriveerde in België rond 15 juli 2020. Dat u een paar dagen of zelfs enkele weken afwijkt van wanneer u verklaart vertrokken te zijn kan nog aanvaard worden. Dat u echter maanden afwijkt en u de feiten plots situeert in een ander jaar is zeer onlogisch. Zo had u bij DVZ aangegeven uit Afghanistan vertrokken te zijn op 10/07/1398 (2 oktober 2019) (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32), alweer een andere periode. U bent er dus in geslaagd om vier verschillende periodes op te geven wat uw vertrekdatum uit Afghanistan betreft. Aangezien de door u ingeroepen feiten zich vlak voor uw vertrek uit Afghanistan zouden afgespeeld hebben hoeft het geen betoog dat dit allesbehalve doorleefd overkomt. Het spreekt voor zich dat het Commissariaat-generaal gezien de uiteenlopende verklaringen die u aflegt over de periode waarin de feiten zich voordeden geen enkel geloof kan hechten aan uw relaas. Het is vaak zo dat Afgaanse verzoekers vooraleer ze doorkomen naar Europa eerst nog op een andere plaats gewoond hebben, binnen of buiten hun land. Desondanks uw verklaring nooit ergens anders gewoond te hebben (CGVS, p. 6), doet uw gebrekkige tijdsindicatie vermoeden van wel. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Verder dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen over het gedrag van de taliban tevens merkwaardig zijn. Zo kwam duidelijk uit uw relaas naar voren dat de taliban er zeker van waren dat u de wapenlocatie doorgegeven had aan de overheid (CGVS, p. 16, 17-18). Nochtans kon de taliban evenzeer uw vader verdenken of iemand anders aangezien er, volgens uw verklaring, spionnen waren in het dorp (CGVS, p. 17). Daarom is het vreemd dat de taliban zonder twijfel u, een jonge en onschuldige burger, verdachten. Dat ze u verdachten omdat u die bewuste dag naar de landbouwgronden ging is geen afdoende verklaring hiervoor (CGVS, p. 19). U kon het in principe namelijk perfect laten weten hebben aan uw vader of iemand anders die het ook doorgegeven kon hebben aan de overheid (CGVS, p. 19). Uit uw verklaring kwam naar voren dat de wapens, nadat u ze gevonden had, niet terug verstopt werden waardoor ze zichtbaar waren voor iedereen (CGVS, p. 17). Eender wie kon ze daarna dus vanop een afstand zien liggen en deze informatie doorspelen aan de overheid. Deze door u geschetste gang van zaken van bijgevolg niet overtuigen.

Dat de taliban vervolgens uw vader vroegen om u naar hen te brengen omdat ze wisten dat u hun wapenlocatie verklikt had aan de overheid is weinig aannemelijk (CGVS, p. 16). Er kan immers verwacht worden dat de taliban iets strategischer te werk zouden gaan indien ze u, een spion, niet wilden laten laten weggkomen. Geen enkel verstandig persoon zou zich namelijk vrijwillig begeven naar de taliban wanneer ze ervan beschuldigd worden een spion te zijn. Het zou bijgevolg veel aannemelijker geweest zijn mocht de taliban u persoonlijk komen opvorderen zijn. Door te handelen op de wijze die u beschrijft gaven ze u immers de perfecte kans om het dorp te verlaten, hetgeen u ook deed. Het is dus zeer onwaarschijnlijk dat dit werkelijk zo gebeurd is. Deze en voorgaande vaststellingen trekken de geloofwaardigheid van uw relaas verder in twijfel.

Uw verklaringen omtrent de overheidstroepen die langs kwamen om de wapens in beslag te nemen zijn ook weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat het leger daar rond de middag toekwam. Ze parkeerden zich en gingen te voet naar de landbouwgronden waar ze vervolgens de wapens in beslag namen (CGVS, p. 16, 17). Het is vreemd dat ze gewoon de wapens in beslag namen en verder niks deden. Er kan immers

verwacht worden dat ze de eigenaars van de wapens zouden willen opsporen of op zijn minst jullie zouden aanspreken aangezien de wapens op de landbouwgrond van uw familie gevonden werd. Dit was echter niet het geval. Het houdt bovendien ook weinig steek dat de overheidstroepen zich te voet begaven naar de wapens na het parkeren van de wagen. Ze bevonden ze zich immers in door taliban gecontroleerd gebied waar het altijd gevaarlijk is voor overheidstroepen. Dat ze zich echter open en bloot zouden begeven op een landbouwgrond, zijnde een open vlakte, zonder de bescherming van een wagen is ongeloofwaardig. Mochten ze beschoten geweest zijn waren ze vogels voor de kat aangezien ze zich nergens konden verbergen. Er kan verwacht worden dat het leger in het algemeen meer tactisch te werk zou gaan, in casu quod non.

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vader er zo makkelijk vanaf gekomen is na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u dat hij de opdracht kreeg van de taliban om zich de volgende ochtend met u naar hen te begeven (CGVS, p. 16, 19). Uw vader heeft dit niet gedaan en werd later, na uw vertrek, nog eens benaderd door de taliban. Ze zeiden tegen hem dat ze zelf opzoek zouden gaan naar u en u zouden vermoorden als ze u tegenkwamen (CGVS, p. 19). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader geen problemen kende met de taliban. Het was niet enkel u maar eveneens uw vader die niet ingegaan was op de vraag van de taliban. Dat de taliban het duidelijk niet erg vond dat uw vader de ochtend erna niet gegaan was is bijgevolg merkwaardig. Andermaal kunnen uw verklaringen niet overtuigen.

Dat u verklaarde bij DVZ dat iedereen in het dorp te weten kwam dat er wapens lagen omdat u het thuis vertelde is eveneens merkwaardig. Uit deze verklaring bij DVZ kan immers afgeleid worden dat het nieuws daarna via mondelinge communicatie verspreid werd doorheen het dorp en dat spionnen het zo te weten kwamen en doorgaven aan de overheid. Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kwam naar voren dat u het enkel vertelde aan uw moeder van zodra u thuis kwam. U verklaarde op het CGVS bovendien dat de overheid het te weten was gekomen omdat een spion de wapens gezien had en dit doorgegeven moet hebben (CGVS, p. 16, 17). Dergelijke inconsistenties doen evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 20) zonder een VIB in te dienen. In Italië heeft u zelf vingerafdrukken afgestaan (CGVS, p. 22) wat aantoonde dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara van uw vader en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staan volledig los van de door u beweerde vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig

zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van

de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij stelt dat haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard en dat ze dient erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dan wel dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze ongeschoold is en het ingevolge hiervan ook moeilijk heeft om periodes *qua* tijd te omschrijven en te bepalen. Ze wenst hierover dan ook te verduidelijken dat ze rond de maand *asad* 1398 (augustus 2019) Afghanistan heeft verlaten en dat ze één jaar onderweg is geweest naar België.

2.3. Ze brengt naar voor dat het leger zich beperkt heeft tot het doorzoeken van de velden omdat zij zich niet in het dorp en nabij de huizen van de lokale bevolking durfden te begeven om contacten met de lokale taliban te vermijden. Hieronder bevonden zich immers sympathisanten en strijders van de taliban. Ze betoogt dat ze, na het aantreffen van de wapens en de munitie, aan haar moeder had verteld dat ze deze gezien had. Dit verhaal is vervolgens beginnen circuleren in het dorp en ter ore gekomen van personen die dit hebben doorgegeven. Het is volgens haar evenwel niet, zoals de commissaris-generaal beweert, dat een spion de wapens gezien had en dit doorgegeven moet hebben.

2.4. De verzoekende partij voert aan dat haar huidige situatie en deze van haar herkomstland voldoen om haar in aanmerking te laten komen voor de subsidiaire bescherming. Volgens haar was er sinds de grote oorlog in Afghanistan enige heropbouw van structuur en veiligheidsmechanismen voor de burgers. Hieraan kwam echter abrupt een einde na het terugtrekken van de internationale troepen. Hierdoor hebben de taliban terug de macht gegrepen en zijn alle garanties en veiligheidsmechanismen weggefallen. Ze meent dan ook dat de humanitaire situatie van de verzoekende partij volledig anders is dan ten tijde van haar vlucht alsook dan ten tijde van het beoordelen van haar vluchtelingensituatie.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 18 januari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze niet kan afleiden of de bestreden beslissing werd genomen door een bevoegd persoon. De bestreden beslissing vermeldt volgens haar niet door wie ze werd genomen noch werd enige stempel of handtekening op de bestreden beslissing aangebracht.

Ter terechtzitting van 26 januari 2023 doet de verzoekende partij echter afstand van dit onderdeel van het middel daar ze na inzage van het administratief dossier vastgesteld heeft dat de bestreden beslissing ondertekend werd door adjunct-commissaris.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van de verzoekende partij over de beweerdde gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten en dat ze haar problemen met de taliban niet aannemelijk maakt, gelet op verscheidende doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, markante tegenstrijdigheden en incoherenties.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De verzoekende partij slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze ongeschoold is en daarom moeilijk tijdsperiodes kan plaatsen, doet dit op generlei wijze afbreuk aan de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden wat betreft haar vertrek uit Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd, en dit komt overeen met de stukken uit het administratief dossier, dat *“Verder werd vastgesteld dat u zeer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebt toen u bepaalde zaken situeerde in de tijd, hetgeen eveneens nefast is voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u uw familie voor het laatst gezien te hebben op het moment dat u vertrok vanuit uw dorp. Dit was ongeveer in de maand Asad (= 23 juli – 23 augustus) in de periode van ‘tarwe’ (CGVS, p. 13). Iets later in uw interview, na het vluchtrelaas, verklaarde u echter dat de problemen begonnen na de oogstperiode van tarwe, dus na de maand Asad, begonnen (CGVS, p. 16). Twee dagen na uw vertrek was u al uit Afghanistan, zei u (CGVS, p. 18-19). An sich zou deze kleine inconsistentie nog te begrijpen zijn. Doch, later tijdens het interview gaat u de mist in wat de periode betreft waarin de feiten zich afgespeeld zouden hebben. Zo verklaarde u vreemd genoeg tevens vertrokken te zijn uit Afghanistan in het jaar 1397, ongeveer 10/09/1397 (= 1 december 2018). U legt met andere woorden weinig coherente verklaringen af over de periode waarin de feiten zich zouden hebben voorgedaan en uw vertrek uit Afghanistan. Het is nauwelijks ernstig te nemen dat uw problemen zich volgens de ene versie in de zomer afspeelden en volgens de andere versie in de winter. Dat u zich hierin zou vergissen indien de feiten zich werkelijk zouden hebben afgespeeld kan niet gevolgd worden, te meer dat u uit een landbouwersgezin komt en aldus vertrouwd zou moeten zijn met de seizoenen en*

de seizoenswisseling. U deed er vervolgens een negental maanden over om hier in België te geraken (CGVS, p. 22). U arriveerde in België rond 15 juli 2020. Dat u een paar dagen of zelfs enkele weken afwijkt van wanneer u verklaart vertrokken te zijn kan nog aanvaard worden. Dat u echter maanden afwijkt en u de feiten plots situeert in een ander jaar is zeer onlogisch. Zo had u bij DVZ aangegeven uit Afghanistan vertrokken te zijn op 10/07/1398 (2 oktober 2019) (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32), alweer een andere periode. U bent er dus in geslaagd om vier verschillende periodes op te geven wat uw vertrekdatum uit Afghanistan betreft. Aangezien de door u ingeroepen feiten zich vlak voor uw vertrek uit Afghanistan zouden afgespeeld hebben hoeft het geen betoog dat dit allesbehalve doorleefd overkomt. Het spreekt voor zich dat het Commissariaat-generaal gezien de uiteenlopende verklaringen die u aflegt over de periode waarin de feiten zich voordeden geen enkel geloof kan hechten aan uw relaas. Het is vaak zo dat Afgaanse verzoekers vooraleer ze doorkomen naar Europa eerst nog op een andere plaats gewoond hebben, binnen of buiten hun land. Desondanks uw verklaring nooit ergens anders gewoond te hebben (CGVS, p. 6), doet uw gebrekkige tijdsindicatie vermoeden van wel. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.”

De verzoekende partij slaagt er niet in om deze tegenstrijdigheden te verduidelijken daar ze zich in het verzoekschrift beperkt tot het eenvoudigweg naar voorbrengen dat ze rond de maand Asad 1398 is vertrokken en te stellen dat ze niet negen maanden maar één jaar onderweg was. De kern van de tegenstrijdigheid betreft zich immers in de situering van de periode waarin haar voorgehouden problemen hebben plaatsgevonden. In de ene versie vonden ze plaats in de zomer, terwijl ze zich volgens een andere versie in de winter hebben afgespeeld. Er kan geenszins aangenomen worden dat de verzoekende partij zich vergist zou hebben indien de feiten zich daadwerkelijk zouden voorgedaan hebben, daar ze uit een landbouwersgezin komt en aldus vertrouwd zou moeten zijn met de seizoenen en de seizoenswisseling. Met het betoog in het verzoekschrift verduidelijkt ze op geen enkele wijze de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en de door haar afgelegde incoherente verklaringen noch doet ze hiervoor enige verdere moeite in het verzoekschrift. De motieven wat betreft dit onderdeel van de beoordeling van de commissaris-generaal, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, worden dan ook integraal door de Raad overgenomen.

Ze voert verder aan dat het leger zich beperkt heeft tot het doorzoeken van de velden omdat zij zich niet in het dorp en nabij de huizen van de lokale bevolking durfde te begeven om contacten met de lokale taliban te vermijden. De commissaris-generaal stelt in dit opzicht immers terecht dat “(...)Het is vreemd dat ze gewoon de wapens in beslag namen en verder niks deden. Er kan immers verwacht worden dat ze de eigenaars van de wapens zouden willen opsporen of op zijn minst jullie zouden aanspreken aangezien de wapens op de landbouwgrond van uw familie gevonden werd. Dit was echter niet het geval. Het houdt bovendien ook weinig steek dat de overheidstroepen zich te voet begaven naar de wapens na het parkeren van de wagen. Ze bevonden ze zich immers in door taliban gecontroleerd gebied waar het altijd gevaarlijk is voor overheidstroepen. Dat ze zich echter open en bloot zouden begeven op een landbouwgrond, zijnde een open vlakte, zonder de bescherming van een wagen is ongeloofwaardig. Mochten ze beschoten geweest zijn waren ze vogels voor de kat aangezien ze zich nergens konden verbergen. Er kan verwacht worden dat het leger in het algemeen meer tactisch te werk zou gaan, in casu quod non.” Haar verweer in het verzoekschrift doet dan ook geen afbreuk aan de motivering van de commissaris-generaal, daar zij zich beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voormelde motieven uit de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift “verzoeker heeft na het aantreffen van de wapens en de munitie aan zijn moeder verteld dat hij deze gezien had. Het is nadien dat dit verhaal is beginnen circuleren in het dorp en ter ore is gekomen van personen die dit hebben doorgegeven, in de woorden van verzoeker een ‘spion’. Het is evenwel niet zo dat verzoeker zou hebben verklaard dat ‘een spion de wapens gezien had en dit doorgegeven moet hebben’, zoals het CGVS beweert.” Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal blijkt echter duidelijk dat de verzoekende partij stelt “Er zijn spionnen die voor de overheid werken in die regio en er zijn ook spionnen die voor de taliban werken dus iemand heeft het gezien.” en verder verklaart ze “Iemand heeft die wapens daar gezien en zij hebben het doorgegeven.” (NPO, p.17). Door het eenvoudig trachten tegen te spreken van haar eigen verklaringen, zonder verder enige moeite te doen om haar beweringen verder te onderbouwen, slaagt ze er niet in om de door de commissaris-generaal vastgestelde inconsistenties in haar vluchtrelaas in een ander daglicht te stellen. Een dergelijk simplistisch verweer kan dan ook niet worden aanvaard.

De overige motieven in de bestreden beslissing die terecht en determinerend zijn, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd. De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen.

7.2. Het geheel aan verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat de beweerdte vrees van de verzoekende partij voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

7.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. De Raad treedt de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van precaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat is gericht tegen een verzoeker.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen,

al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijk impact hebben.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetbepaling.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor Kunar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 6 incidenten in de verslagperiode. Alle 6 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN 2) Asad Abad, dat ook de provinciehoofdplaats Asad Abad omvat. Het gaat om een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP, een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken, hebben gedood, twee Pakistaanse rakketaanvallen, onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij

het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. De verzoekende partij laat, buiten het aanvoeren van algemene veiligheidsinformatie over Afghanistan die overigens geen afbreuk doen aan de meest recente informatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld, na deze aan te voeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke elementen uit het rechtsplegingsdossier.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS